

и съ развнхти уста, посѣхх печата на мъченическа смъртъ. Очитѣ на едногото, широко испулени, глѣдахх строго и упорито нѣкждѣ въ тъмния сводѣ на черквата. Другиятъ бѣше се извърнхлъ малко пасамѣ. Едниото му око, въ което играеше отражението на пламъчето, гледаше право въ Огнянова прозорець. По кожата на апостола попѣплихх мравки; но той нѣмаше сила да се оттегли отъ прозореца: погледътъ на мрътвеца го приковаваше тамъ и се впиваше въ неговия съ гробния си блѣсъкъ отъ свѣщта, и се втречваше въ Огнянова, като на живѣ човѣкъ, който те познава и иска да го познаешъ. Изведнхжъ Огняновъ изохка. Той позна Кандова. Въ гушата му зѣеше черна дупка. Той бѣше кланѣ.

Огняновъ се отстрани отъ това страшно зрѣлище и бързишката се повърнх по стхикитѣ си. Той се спрѣших въ нѣколко гроба, и тѣ извикахх сърдито въ мрака.

Когато дойде пакъ до зида на оградата, той се спрѣ, самообладанието му се повърнх; той поиска да си обясни що значеше всичко това. Защо и какъ е дошълъ Кандовъ раненъ въ Бѣла Черкова? Какъ е убитъ тука, той и другитѣ? Въстание ли е имало и той е паднхлъ жертва въ него, или е дирилъ убѣжище просто — и билъ осѣтенъ и убитъ? какво бѣше това знаме на Балкана? каква бѣше тая стрѣлба въ града? какво е това мълчание сега? Огняновъ не можеше да намѣри отгатка на тия въпроси. Въ всѣки случай тукъ се е случило едно голѣмо нещастие. Той размисли какво да прави сега. Да влѣзе посрѣдъ нощъ, въ тоя умрѣлъ градъ, и да трона по портитѣ, въ свършенна неизвѣстность за положението, видеше му се примеждливо и безразсждно. Това страшно мълчание, което царуваше въ Бѣла-Черкова, го вледеняваше, то бѣше пд-грозно отъ най-грозния шумъ. То приличаше на единъ капанъ. Тогава рѣши да дочака съмвание въ Мънастирския долъ, и утрѣ да съобрази какъ да постхпи.

И той се прѣхвърли пакъ прѣвъ оградата.